

40714

1-937

AZ ÉLET

DRÁMAI KÉPSOROZAT

IRTÁK:

KISTELEKI EDE, MOLNÁR JENŐ, MÓRA FERENCZ.

(A siketnémák és vakok szegedi intézete javára rendezett színházi estélyen, 1903 február 5-én, bemutatták a szegedi műkedvelők).

Ára 40 fillér.

SZEGED, 1903.

NYOMATOTT SCHULHOF KÁROLY KÖNYVNYOMDÁJÁBAN.

000001. VY

< AZ ÉLET

DRÁMAI KÉPSOROZAT >

IRTÁK:

KISTELEKI EDE, MOLNÁR JENŐ, MÓRA FERENCZ. >

(A siketnémák és vakok szegedi intézete javára rendezett
színházi estélyen, 1903 február 5-én, bemutatták a szegedi
műkedvelő hölgyek).

Ára 40 fillér.

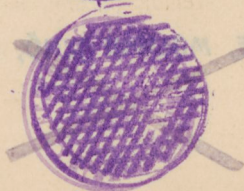
SZEGED, 1903.

NYOMATOTT SCHULHOF KÁROLY KÖNYVNYOMDÁJÁBAN.

SZTE Egyetemi Könyvtár

J000905911

40714

PROLOGUS.

Műkedvelőkkel szemben kézirat. ¶ ¶ ¶ ¶ ¶

A füzet tiszta jövedelme a siketnémák és vakok
céljaira szolgál. ¶ ¶ ¶ ¶ ¶

PROLÓGUS.

Irta: Molnár Jenő.

Előadta: Polczner Elvira úrhölgy.

Nemes közönség, jó szívvvel fogadd
Szerényen hajló hódolásomat.
Előtted állva, bizony elfogódom,
Hangom rezgése oly bátortalan;
Reszketnék, Isten uccse, szörnyű módon,
Ha érezném, hogy zord kritika van
E csillogó, e kutató szemekben.

Az én dolgom, oh, nagyon kellemetlen!
Nekem jutott ki a súlyos szerep,
Hogy meglágyítsam itt a sziveket,
Hogy szeretetre, nyájasságra kérjem,
Ki ítél sokszor szigorú-keményen, —
A hatalmast, a fölebbezhetetlent:
Titeket, bájos hölgyek, jó urak!
Esdő szavamnak ne álljatok ellent, —
Hadd legyen derűs, békés hangulat!

A színjátszóknak legdrágább jutalmát
(Nincs földi kincs, amelyért odaadnák)
Ne tagadd meg: az édes tapsolást.
Mi szépségfoltunk lenne, meg ne lásd!
Van pompázó fény, szín, sugár elég,
Talán a nap is benne fürdenék,
Ha tüzes kévékkel maga
Nem világítana.

De végignézve szelid arczodon,
 Eloszlik a félénk aggodalom.
 Más nem gyulaszthat orczádon ki rózsát,
 Csak a szívbéli, a valódi jóság,
 Mely ime, most is énfelém sugároz, —
 A félsikerrel ez maga határos.

Tartsd meg számunkra, legalább ma este,
 E biztató jóindulat kegyét;
 Így lesz erőnk, hogy halványan lefesse,
 Mit író- s művész-elme szánt eléd.
 Légy megbocsátó és nagylelkű folyvást, —
 Holnap, nem bánjuk, ne színlelj mosolygást,
 De ma tedd félre a bőszt kritikát;
 Csak *nézzen* most, ki mást fürkészve lát.

Mit a szín föltár néhány pillanatra:
 Az Életnek megtestesült alakja.
 Rendeltetését mondja el a Lélek,
 A Szellem, Erő és az Érzelem.
 Tekintsed mind' a magad tükörének,
 Hogy uralkodni tudj a Végzeten.
 Ne aggaszszon a bánatos, sötét kép,
 Oh nincs okod a csüggedésre végkép!
 Hiszen ezernyi tarka szint kínál
 Az élet, csak meríts forrásinál.

... De a Prológus nagyon fecsegő!
 Feszültséggel teli a levegő,
 S én, a mindig fölösleges beszéd,
 Balgán fecsérlem az est idejét.
 De elmondhatnak énrólam akármit, —
 Mégis szavamra gördül föl a kárpit.

AZ ÉLET.

(Négy csoportképben. Első csoport: Föld, Víz, Nap, Hold. Második: a Párkák, Költészet, Zene, Festészet, Szobrászat. Harmadik: Szerelem, két amorettel, Hit, Remény, Szeretet. Negyedik: Öröm, Veszta, Gyász, Főnemtő, Irgalom. Az egyes alakok fokozatosan magasodó emelvényeken foglalnak helyet. A csoportokat közbülső függönyök választják el a színen.)

I. CSOPORT.

Föld.

Irta: *Móra Ferencz.*

Személyesítette: *Fraudetzky Aloisné* úrnő.

(Krémszinű jelmez. Kezét a földgömbre teszi.)

Az alkotó parancsszavára
Megindulék nagy utamon,
S csillagvilágok labirintját
Azóta szüntelen futom.

Azóta szüntelen futom
S követve szent rendeltetésem
Teremtek szakadatlanul
Az élet örök anyjaképen.

Az élet örök anyjaképen,
 Ki őszt, tavaszt, telet, nyarat
 Használva ékitő szeréül
 Örökre ifjúnak marad.

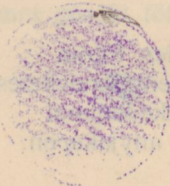
Örökre ifjúnak marad
 És égő szívinek hevével
 Magot kikelt, kalászt nevel,
 Rügyet fakaszt, gyümölcsöt érlel.

Rügyet fakaszt, gyümölcsöt érlel
 És ha a porra rálehel,
 Titokzatos lehelletével
 A porbul ő embert nevel.

A porbul ő embert nevel,
 Ki megfélelkezik gyakorta
 Arrul, hogy ős szülője csak
 Visszakivánja őt a porba.

Visszakivánja őt a porba
 S csak az marad belőle meg,
 Mi nem földi a földi szívben:
 Az irgalom, a szeretet!

Az irgalom, a szeretet
 Az Isten szíveig elérnek —
 Ki égre intlek bennetek,
 Az anyaföldet szeressétek!

V í z.

Irta: *Móra Ferencz.*

Személyesítette: *Dragon Margit* úrhölgy.

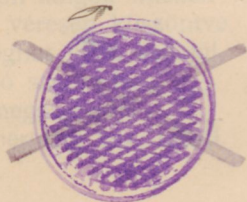
(Tengerzöld jelmez. Körülötte sás. Sziklára támaszkodik.)

Mint anya gyermekét, karjaimon
A földnek kerekét úgy ringatom,
Ezüstös habokkal csókolgatom,
Áldásom néki úgy osztogatom.

Ha a nap tűznyilakat ereget,
Elébe felhőket teregetek
S mikor a természet szomjan eped,
Esővel itatom a réteket.

Tikkadó pusztáknak ere vagyok,
Mint patak bérczeken át rohanok,
Nyugovó ágyaim a folyamok, —
Még a szemekben is felragyogok.

Néha jelentem az örömet,
Többször a bűt, a keserveket
A nyomorultak szemepilláin,
Hogy letöröljön a könnyörület.

N a p.

Irta: *Móra Ferencz.*

Személyesítette: *Ratkovics Margit* úrhölgy.

(Aranyárga jelmez. Fején izzó tűzkorong.)

Bús sötétség ölibül
Jöttem létre lánglobogva,
A természet sziveül
Tüzetvén az égi boltra.

Hogy fényt hintve szerteséjjel
Oszladozzon a nagy éjjel,
Enyhre váljon a hideg
S hogy, mely mindent eltakar,
Megszűnven az ős-zavar,
Szárazát a földkerekeknek
Csókolgassák a vizek.

A hol élet mosolyog,
Mindenütt ott én vagyok:
A pacsirta friss dalában,
Rózsabimbó biborában,
Nő szemében én derengek,
Én hevitem a szerelmet
Férfiszívben lánglobogva.

A természet sziveül
Tüzetém az égi boltra.

H o l d.

Irta: *Molnár Jenő.*Személyesítette: *Tiszi Pálma* úrhölgy.

(Ezüsttel szőtt fehér jelmez. Fején ezüst sarló.)

Sápadt sarlómmal néma éjszakákra
 Sejtelmes fátyolt takarok,
 Pihenni térnek boldogan alája
 A harczban elfáradt tagok.
 Ezüst sugárral végig csókolom
 A földnek lelkét, mely velem rokon.
 S bár ezer titkot súg nekem
 A mámor és a szerelem, —
 A rejtélyt sohse fecsegem ki,
 Ne tudja és ne lássa senki!

Szelíd világom szerteárad
 És balzsam fakad föl nyomán;
 Megenyhül tőle a bubánat,
 Verejték szikkad, könny fölszárad, —
 Az én világom csudatartomány!

De néha, érzem, mintha tűz-szivemből
 Szikrákat dobnék a csöndes rögökre,
 Ahonnét hozzám lángok intenek föl,
 Az éj királyát véresen köszöntve.
 Más nem loboghat ilyen szilajul,
 Csupán az izzó szenvedély,
 Mely fékétől megszabadul
 S mindent e percztől vár, remél.

Pirosló fénysáv rohan át az éjen, —
 A te utad ez, ifjú szerelem!
 Rejtelveid' óh, én ki nem beszélem,
 Hiszen te vagy az én hű kedvesem.
 Az élet szunnyadoz tebenned,
 S az álmok, ábrándok hona;
 Te tükrözöd a tiszta mennyet, —
 Én vagyok rajt' a korona.

II. CSOPORT.

A Párkák.

Irta: *Molnár Jenő.*

Személyesítették: *Grasselly Margit, Zseni és Sárika*
úrhölgyek.

(Az első Párka jelmeze világos szürke; áll és nyers fonalat tart kezében. A második Párka jelmeze valamivel sötétebb; térden áll és a fonalat gombolyítja. A harmadik Párka jelmeze sötét szürke; ül és nyitott ollót tart a fonálhoz.)

1. *Clotho.*

Az első Párka én vagyok.
Kezemben aranyszál ragyog,
De olykor fekete fonál
Ereszkedik a gombolyagról;
S ki azt hiszi, hogy bizton áll,
A kárhozat sujt rája akkor.
Ember, vigyázz, a sorsod itt van
Titokzatos fonalainkban.

2. *Lachesis.*

Én, Párkák közt a második,
A szálakat legombolyítom;
Ki üdvösségről álmodik,
Gyakorta mélységbe taszítom.
Ki érdemelne száz halált,
Sorvasztó étellel verem meg;
Kit egyszer szemem fölhalált,
Megérzi sujtását kezemnek.

3. *Athropos.*

Én, Párhák közt a harmadik,
 Az élet fonalát nyeselem.
 Szivemnek mélyén sem lakik
 Lágy irgalom és kegyelem.
 Én osztom ki a végzetet,
 A bűnt s erényt latolgatom;
 Megátkoznak, ha tévedek,
 De én *maradok* — Hatalom.

Költészet.

Irta : *Molnár Jenő.*

Személyesítette : *Sz. Szigelthy Kató* úrhölgy.

(Égőpiros színű jelmez. Kezében lant.)

Mi lelket fölemel az égbe,
 Mi az emberben isteni,
 Mi babonázva, megigézve
 Hatalmat ad hevíteni;
 Mi szárnya a dús képzeletnek,
 Mi édes dalolásra kész,
 Mi után királyok epednek,
 Mi leigázza a vitézt;
 Mi hitet ad a kétkedőnek,
 Mi fölráz népet, nemzetet,
 Mi reményt nyújt a csüggedőnek,
 Mi nemes, igaz, szent lehet:
 Im, én vagyok, a ragyogó poézis, —
 A levegő, mely kell, de ugy-e, szép is!

Ha menydörög szavam,
 A nyers dacz oda van.
 Egész világot porba vágok,
 De nem tűröm a czédaságot.
 Küzdök a népek igazáért,
 Egy boldogságosabb hazáért.
 Az emberszív lüktet szivemben, --
 Letiprok mindent, ki hitetlen,
 S fölsegítem az elesettet,
 Akit az út szélére tettek.

De ajkam nemcsak harsonáz ;
 Szelídebb olykor a zefirnél.
 Ha hangját hallod, oly csodás, --
 Langy májusi szellőnek hinnél.
 A boldogságrul, szerelemről
 Dalolok csöndes napokon ;
 Bűbájos lantom zsongva zendül,
 Szavát a szivekbe lopom.

Ki a valódi költészetnek áldoz,
 Közelebb jut az égi ideálhoz.

Z e n e.

Irta: *Molnár Jenő.*

Személyesítette: *Kovács Irma* úrhölgy.

(Fehér jelmez. Kezében hárfa.)

Van-e olyan, ki engemet,
 A szép muzsikát, nem szeret ?
 Van-e szív, melynek rejtekén
 Nem él egy szent dalköltemény ?

Mindenkinek kedvébe járok;
 Örömet és szomorúságot
 Ébresztek, amint akarod.
 Tudok vig és bús dallamot.
 Elűzöm az unalmadat,
 Derűt varázslok homlokodra;
 Hangom, mint habnak csipkefodra,
 Oly bársonyosan simogat.
 Föllelkesít, elandalít,
 Feszíti lelked vágyait;
 Álomba ringat, hogyha kell,
 De harsan csatazajra fel,
 Mikor veszélyben a haza.

Mindenhová kísér szava.
 A bölcsőd mellett én vagyok,
 S én bátorítom a nagyot.
 Ha fájdalom viharja
 Szánt végig kebleden,
 Panaszd ki nekem,
 S melódiám kicsalja
 Arczodnak mosolyát.

Ha kedved féktelen
 S nincs igazi barát,
 Ki véled együtt érez, —
 Jer hozzám, a zenéhez.
 Tombolj, vigadj, örülj,
 Tánczolj köröskörül;
 Mulass mellettem és velem, —
 Nem hazudik az én játékszerem.
 Ha üdvözít, ha meggyötör:
 Egykép gyönyör.

Festészet.

Irta: *Molnár Jenő.*

Személyesítette: *Timcsák Juliska* úrhölgy.

(Világoskék jelmez. Kezében paletta.)

Amit látsz s ami foghatatlan:
Eléd varázslom száz alakban.
Nincs hangulat, nincs érzelem,
Mit a színeknek keveréke
Komoran, lágyan, édesen
Ki nem fejez, vászonra téve.

A természetnek csudaképeit,
Fönségesen szép tüneményeit,
A tengert, folyót, patakot,
Hegy-völgyet és sivatagot,
Az erdőt és a rónaságot,
A fésző bimbót, kis virágot,
A selymes, puha pázsitot,
Hol pipacs, kakukfű nyitott, —
Szóval az Isten birodalmát
Megörökíti ecsetem.

Ki tiszta szemmel, magasan lát
E nyüzsgő földi életen,
Eszményt kutatva, — megtalálja,
Hogy a természet üde bája
Az egyetlen, az igazi,
Az el nem ért tökéletesség;
Méltó, hogy fölkent papjai
A művészetnek ezt lefessék.

Van még egy büszke tárgyam,
Mit millió formában
Rögzíték meg és ez: az Ember,
Az örök s mindig változó.

A kontár hozzányúl ni nem mer,
Csak a lánglelkű alkotó.
S a kép, mit mesterkéz csinál,
Gyakorta ékesb a valódinál.

A festő — színnel és ecsettel —
Az égtől sok titkot lesett el
És vászna: a mennyboltozat, —
Kirakja rá a fénycsillagokat.

Szobrászat.

Irta: *Molnár Jenő.*

Személyesítette: *Gräber Berla* úrhölgy.

(Hőfehér lepel. Szoborállványhoz támaszkodik.)

A halhatatlanságot osztom,
S a formák költője vagyok.
Régmúlt idők mohát lefosztom —
És a dicső arcz fölragyog.
Szilárd anyagba vág a vésőm,
Márvánnyal, érczel daczolok;
De alakot ölt, bármi későn,
A nagyság. Nem futóhomok
Az én kezemnek alkotása;
Teremtek, hogy örökre lássa
Egész világ az Ideált.

Az elmúlás nem fenyeget, —
Vele az anyag szembeszállt,
Hogy hirdesse a szent nevet.
Nevét a költőnek, királynak;
Kit hívei méltán imádnak;

Nvét a hősnek, hadverőnek,
 A hazájáért szenvedőnek;
 Nevét a szellem harczosának,
 Hogy ne feledje el a — «másnap».

Jelképet, példát alkotok,
 Melyből erőt merítenek
 A jövőző zarándokok.
 A földön élt félistenek
 Emléke szent talizmán.
 Népet a sors bármerre is hány,
 Ha van *lelkéből* kisarjadt szobor,
 Hová reménynyel, bizva vándorol, —
 Nem veszhet el soha,
 Mert védi a nagyok ércz-tábora.

A véső, mely életre hí,
 Szívet is tud teremteni.

III. CSOPORT.

Szerelem. *

Irta: *Molnár Jenő.*

Személyesítette: *Csizmazia Gizella* úrhölgy.

(Rózsaszín jelmez. Kocsiban ül rózsák és galambok közt.
Oldalán két amorett.)

A szerelem :

Nap- s holdsugárból szőtt aranyfonál,
Amely behálóz szíveket.

Ha büszke sorsod a hegycsúcson áll,
Ép akkor fojt meg, — úgy lehet.

Remények, vágyak erős horgonya,
Vagy mély örvény; ölésre kész ;

Az álmodásban nem csal meg soha,
De a valóság — szenvedés.

Az üdvösségnek hajnala —

Ez volt lelkednek valaha ;

És boldogságod temetője

Oh, hányszor, hányszor lett belőle !

A szerelem — éden s pokol,

Ott mámor, itt csak kín honol ;

Ha már tiéd volt a gyönyör,

Aczélkezével meggyötör.

* «Szerelm» czímen még betét-költeményt adott
elő dr. *Kecskeméthy Dánielné* úrnő.

A szerelem:
 Tavaszi álom, — kora hervadás,
 Nyíló virág, — fonnyadt levél.
 Van szív, melynek nincs sorsa más,
 Mint hogy korán belepje dér.
 Van szív, mely bohó-édesen hiszi,
 Hogy boldogsága örökös, —
 S orvul megőrli, ha még oly kicsi,
 Egy féreg, mely vesztőhálót kötöz.
 Csak pillanatnyi az öröm, —
 Az irigység sietve jön
 S mohón markolva elragadja,
 Mi hosszú idők foglalatra.

A szerelem — éden s pokol,
 Ott mámor, itt csak kín honol;
 Ha már tiéd volt a gyönyör,
 Aczélkezésével meggyötör.

H i t.

Irta: *Móra Ferencz.*

Személyesítette: *Zay Bella* úrhölgy.

(Fehér jelmez. Kezében kereszt.)

Volt-e már oly bánatod,
 Melyre nem volt vigaszod?
 Tört-e már szivedbe nyíl,
 Melyre nincs a földön ír?
 Üldözött-e már az élet,
 Gúnyt űzött-e már belőled
 A kegyetlen sorsharag?

Átkozád-e már magad,
 Átkozád-e már a multat,
 A jövőndőt, a jelent?
 Volt-e már a te egeden
 Örökös a naplement?

Oh, a naplement után,
 Ne remegj a Golgotán, —
 Nézd, az éjnek gyászos ormán
 Szent sugárit egyre ontván
 A keresztt felett
 Csillag ég, rezeg.
 Megnyugasztani a halandók bánatit
 S ez a csillag én vagyok: a hit.

Remény.

Irta : *Móra Ferencz.*

Személyesítette : *Zay Tini* úrhölgy.

(Zöld színű jelmez. Kezében horgony.)

Mikor megszületté,
 Már én veled voltam,
 Imbolygó lépteid
 Én kalauzoltam.
 Én csengtem a vidám
 Gyermekkaczagásba,
 Ifjú álmaidnak én voltam a szárnya.
 Akaraterődnek
 Vidám tüzelője,
 Csüggedező vágyad én vittem előre.
 Tikkadozásodra
 Harmatot hullattam,
 Égő sebeidre én voltam a balzsam.

Veled voltam mindig,
 Veled leszek végig,
 Bölcsőd ringásától koporsód szegéig.
 Sőt mikor rád borul
 Az örök sötétség,
 Ott se hagylak még el, mert az örök fénnyel
 Biztatlak még ott is én, én: a reménység.

Szeretet.

Irta: *Môra Ferencz.*

Személyesítette: *Tóth Aranka* úrhölgy.

(Piros jelmez. Kezében égő szív.)

Egy harmatcseppnyi belülem
 Az oceánnál mérhetetlenebb,
 Egy sugaramban több a tűz,
 Mint amennyi egész napban remeg, —
 Mert én vagyok a világ lelke,
 A mindenható szeretet.

Öröktől én vagyok s leszek
 A mindenségnek fundamentoma,
 Szent láncz az ég és föld között,
 Mely el nem pattanhat soha,
 Kimondhatatlan hatalom —
 És legkedvesebb hajlokom
 A földön mégis egy-egy kis szoba.

Holott a tűzhely vidám enyhiben
 A boldog család boldogan pihen,
 Ott nyugoszm én is mindig velük
 S míg áldást hintek rájuk gazdagon,
 Azokat is eszükbe juttatom,
 Akiknek nincsen tűzhelyük!

Ö r ö m.

Irta : *Móra Ferencz.*

Személyesítette : *Kompolti Ibolyka* úrhölgy.

(Rózsaszín jelmez, ezüst sugarakkal átszőve. Oldalán két mosolygó gyermek.)

Mikor a hajnal rózsás homlokát
Emelgeti a kerti fák megett,
A nyugalomnak édes álmiból
Felcsókolok szülőt és gyermeket.
A hit, remény és szeretet szavát,
A hálaadást elzengetem velük
S mint napsugár az ébredő határt,
Betöltöm szívük, lelkük, mindenük.
Körülbebegvén az apát, anyát,
Szorgoskodó kezük siettetem
S éltünk fájának apró bimbait
Nyiló virággá én nevelgetem.
Vidám leányka dallos ajkain,
A pajzán kis fiú csillagszemén
Boldog jelenben boldog múlt után
A boldogabb jövődőt jelzem én.
És hogyha cseng az estharang szava,
Én hintem szét az álmoharmatot
A csendességnek vidám tűzhelyén,
— Mert én az élet öröme vagyok.

Veszta.

Irta: *Móra Ferencz.*

Személyesítette: *Fehér Etelka* úrhölgy.

(Fehér jelmez. Oltár előtt áll.)

Bár égi lény vagyok, hatalmas és szelid,
Hű népem a szülők és gyermekek teszik,
Családok tűzhelye királyi otthonom,
S miket élesztenek fertőzetlen kezek:
Testvértűzével a hit, remény, szeretet
Lángol szünetlenül kristály oltáromon.

G y á s z.

Irta: *Móra Ferencz.*

Személyesítte: *Letz Miczi* úrhölgy.

(Fekete jelmez, lengő haj. Oldalán két szomorú gyermek.)

Lecsüggesztett fõm, éjszin-köntösöm
Bús küldetésem hangos hirdetői
S bár egy sirám se búgna ajkamon,
A lélek akaratlan is megérzi,
Hogy én sötét vendég, a gyász vagyok.
A gyász vagyok, erőtlenség eszköze
Az alkotó titkos végzésinek,
Mely kényszerít gyakorta földre szállnom,
A gyász vagyok, a bánatos madár
S amerre holló-szárnyaim suhognak,
Ijedten bújik ott el az öröm

És a földél, amelyre én leszálok,
 A fájdalom lakótanyája lesz,
 A gyötrellem homályos temploma,
 Hol nem visszhangzik más e jajgatásnál
 S szünetlenül a könnyek árja csillog.
 A gyász vagyok, de nem a temetők
 Békében alvó holtjait virasztom, —
 Én a halálnak élő gyermekit
 Födöm be árnyékom sötétivel,
 A büntelen elkárhozottakat,
 Ama nyomorult lényeket, kiket
 A nagy mindenség kilökött magából,
 Hogy éljenek az élet gúnyjakép.

Im itt az egyik: szöghajú fiúcska,
 Az élet napsugaras tavaszán
 Ezer reménynyel duzzadó rügyecske,
 Melyből virág, ah, még se lesz soha!
 Nézzétek rózsás arcza gödreit,
 Dicsérjétek meg tiszta homlokát, —
 De két szemére, óh, ne nézzetek!
 Tengerszemek örök köddel takarva,
 Vak csillagok világtalan sötétben,
 A melybe sohse jut be egy sugár,
 Annyi se, mint a Szent János-bogaré.
 A rét virágot néki nem terem,
 Az Isten szeme rája nem ragyog,
 Számára szörnyű börtön a világ
 S örök poklában enyhe vigaszul
 Az anya mosolyát sem ösmeri!

Im itt a másik: angyalarczu lány,
 Aranyhajával, rózsás képivel
 Az Isten földre szállott mosolya,
 Kin még a hajnal tiszta gyöngye reng,
 Parányi száján szent öröm dereng —
 S ez ajk kacajra nem nyílik soha!

Látjátok ugy-e rózsás kis fülét,
 Virágfejet az aranyló mezőben, —
 Virágfejet, a melynek rejtekébe
 A lég hulláma nem hatol soha!
 Nem hallja ő az ég felhőiben
 Végigharsogni haragját az Úrnak,
 Ki rányugasztja súlyos balkezét
 S nem hallja a madár vidám dalát,
 Hogy kis szívében irigység foganjon.
 Szívébe vissza nem csendül soha
 Levert szülője jajgató siráma
 S apjára vissza nem gügyög szegény,
 Fel nem zokognak apró ajkai,
 Hogy megátkozza életének átkát
 És irgalomra kérje Istenét.

Am én, a gyász, legbúsabb angyalod,
 Uram, parancsolóm, eléd borúlok
 És összetett kezekkel zörgetem
 Könyörületességed kapuját.
 Ó, szánd meg a kárhozat fiait,
 Terítsd ki irgalmad szent szárnyait,
 Kik nem vétettek soha ellened:
 A vak és néma gyermekek felett!

Fő-nemtő.

Irta: Kisteleki Ede.

Személyesítette: Mecsér Gizella úrhölgy.

(Biborköpenyben, fején csillagdiadém.)

Onnan, hol az ellentétek
 Mély folyóit áthidalják,
 Ime jöttem, felidézve
 A jó Nemtők birodalmát.

Gyász, panasz-szó és jaj érte,
 Jöttem Nemtő, én, a Béke ;
 A nyomornak ringatója,
 Mély keservek altatója,
 Összekötni, mi szétpattant,
 Gyász s öröm közt én: az összhang,
 Rejtő védfal fönn a bástyán,
 Felhők s tenger közt szivárvány,
 Mely karját kétfelé nyújtja :
 Nagy hegyeknek alagutja.
 Szív és szív közt egy fonalszál,
 Min láthatlan vérünk átszál,
 S hajtja sorsunk körforgását.
 Szem, mely erdők árnyán átlát,
 S napsugárt csal a homályba,
 S én vagyok a fénynek árnya.

Nap az égen : izzón égő,
 Hold a felhőn : halvány-fénylő,
 Hogy a forró nappalt váltsa
 A táj szelid éjszakája.

Föld, a száraz, víz, a hullám,
 Hogy ne álljon szikla durván,
 És kopáron a teremtés,
 Én vagyok a szerelem és
 A szeretet, az elem, ős,
 Összekötvén, ami kettős,
 Mi széthuzó és formátlan ;
 Összesimul lágy formában,
 Melylyel bírok, a varázstól.
 A vér szelidebben lángol
 Fénytől, mely rólam sugárzik.
 A bölcsőtől a sirágyig
 Itt az embert én kísérem,
 Győztest muló szenvedélyen.

Tűzhelyet rakok a vágyból,
 Mely muló gyönyörbe bájol.
 Csókos ajkat, izzó szomjat,
 Hit, amelytől el nem fonnyad
 Az ifjúság tűz-rózsája,
 Én hozom a sajgó gyászra
 Balzsamát el a részvétnék.

Szivet esdek, szivet kérek,
 Mely dobogjon és érezzen,
 Annál jobban és mélyebben,
 Minél csendesb az a bánat,
 Mely titkon hullt könnyű árada;
 Szivet, mint a tiétek itt,
 Még száz ennyit és ezernyit,
 Kikben él a nemes részvét,
 S visszaadja szemek fényét,
 A hallásban s tapintásban
 S néma ajkon dadogás van,
 Mit az értelem varázsol
 A siketnek tudományból
 Zárt fülén át értelmére,
 S áldás száll a házra s béke,
 Melyet balsors ért kezével.

Óh Irgalom! ide érj el,

(Az Irgalom angyala alászáll.)

S kétfelé terjesztve szárnyad,
 Hallgattass el siró vágyat;
 Hadd oszoljon el a fátyol
 Napsugártól, holdsugártól,
 Mely a látást im elzárja,
 És az égnek megnyílása,

Zengő szava angyaloknak
Hallást áraszt, vigaszt hoz csak
Le a néma földre újra,
S visszazengjük: Halleluja!

Angyal.

Személyesítette: *Gallovich Jenőné* úrnő.

(Átvont rózsaszín selyem jelmezben, fehér fátollyal és szárnyakkal. Felhők között megjelenik és zenekari kíséret mellett egyházi dalt énekel. A háttérben női kar hozsannát énekel.)

Nagyasszonyunk, hazánk reménye,
Bús nemzedet zokogva esd.
Nyujtsd irgalomjobbod feléje,
Botlásiért, oh meg ne ved.
Mi lesz belőlünk, ha Te elhagysz,
Ah, árvaságunk sirba hervaszt,
Minden reményünk csak Te vagy,
Oh Szűz Anyánk, Szent Szűz Anyánk,
Oh, el ne hagyj!

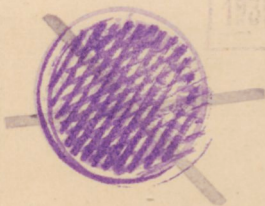
A szegedi színházban tartott jótékony-
 czélú estély alkalmával *Az Élet* egyes alakjait
 a következő úrfölgyek személyesítették:

Föld		<i>Fraudetky Aloisné</i> úrnő.
Víz		<i>Dragon Margit</i> úrhölgy.
Nap		<i>Ratkovics Margit</i> úrhölgy.
Hold		<i>Tishti Pálma</i> úrhölgy.
Clotho		<i>Grasselly Margit</i> úrhölgy.
Lachesis	Párkák.	<i>Grasselly Zseni</i> úrhölgy.
Athropos		<i>Grasselly Sárika</i> úrhölgy.
Költészet		<i>Sz. Szigelhy Kató</i> úrhölgy.
Zene		<i>Kovács Irma</i> úrhölgy.
Festészet		<i>Timcsák Juliska</i> úrhölgy.
Szobrászat		<i>Gräber Berta</i> úrhölgy.
Szerelem, I.		<i>Dr. Kecskeméthy Dánielné</i> úrnő.
Szerelem, II.		<i>Csizmazia Gizella</i> úrhölgy.
Hít		<i>Zay Bella</i> úrhölgy.
Remény		<i>Zay Tini</i> úrhölgy.
Szeretet		<i>Tóth Aranka</i> úrhölgy.
Öröm		<i>Kompolti Ibolyka</i> úrhölgy.
Veszta		<i>Fehér Etelka</i> úrhölgy.
Gyász		<i>Letz Miczi</i> úrhölgy.
Főnemtó		<i>Mecsér Gizella</i> úrhölgy.
Irgalom		<i>Polczner Böske</i> úrhölgy.
Angyal		<i>Galloovich Jenőné</i> úrnő.

A prologust *Polczner Elvira* úrhölgy szavalta el.

Az előképeket *Bihari Ákos* úr rendezte.

»Karnagy: Donáth Lajos ur.«

1939/40 1350